Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Laub, Wilhelm Frederik FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1855-02-01)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: ”BREV TIL: Laub, Wilhelm Frederik FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1855-02-01)”, i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 8. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030002.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Laub, Hardenack Otto Conrad, *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind),*

Viborg, 1. Februar 1855.

Efterat have meddeelt Dig, kjære Onkel Frederik, og med Dig alle mine Venner, store og smaae, at jeg igaar Formiddags rodede, indtil det var for silde, og igaar Aftes blev forhindret ved Besøg til Kl. 12½ fra at begynde dette mit første Brev fra mit nye Hjem, hvor jeg nu har boet i 2 Nætter og 1½ Dag, hvor jeg haaber at vi kan faae det hyggeligt, naar vi først faae Ende paa denne voldsomme Kulde, og hvor jeg i enhver Henseende har det godt og i alt Fald er uforsagt og troer det Samme om Eder, — fortsætter jeg nu min Reisebeskrivelse til Hieronymus. — — — Altsaa Kl. 12 paa Veien til Randers selv Tredie, Kl. 5 omtrent derfra ene. Havde jeg før klaget over, at det varede for længe paa Bedestederne, saa var det nu omvendt. I Randers saae jeg Intet af Byen uden en kold Stue, en søvnig Pige og en varm og eensom Kop Kaffe, saae den, fik en Mundfuld af den, og maatte saa fare afsted. Det var, sagde man siden, 15 Graders Kulde, (følgende Nat heri Byen 19°); jeg krøb sammen i en meget rar Vogn, men, forunderligt nok, det Eneste paa mig, som ikke frøs, var mine Been. Jeg hilste Solen (efterat have faaet Kaffe i en Bondekro, hvor Postillonen strøg nogle Tommer Riim af sine Haar) med Glæde og med „Nat, Søvn og Leie nu Farvel“, hvorved I Alle vare hos mig; men der gik dog flere Timer endnu, førend jeg gjennem den søndre Rude kunde see den hvide Slette og lidt efter lidt lukke op, for at see fremad efter Viborg Domkirke. Den kom, inden jeg mærkede det, tilligemed det hele Landskab, — Søen (jeg saae naturligviis kun en lavere Overflade) ligefor mod Syd, — et lille Skovparti vidste jeg var Asmild, — saa Byen, som vi nu dreiede om Søen henimod; den vil ellers tage sig s. 9anderledes ud, naar man engang kommer ind over den nye Landevei tversover Søen. Gjennem en lang (Mogens-) Gade, hvor der hverken er Huulvei eller mange aabne Pladser, kom jeg til et net Gjæstgiversted, hvor jeg hilstes af en simpel Mand med: „Det er vist vor nye Biskop? — velkommen!“ — og fik i en Hast et varmt Værelse og al mulig venlig Opmærksomhed. Kl. 12 blev jeg ligesaa venlig modtagen i Bispegaarden af de to Gamle og Datteren og en jævn hjertelig Huusjomfru, — spiste til Middag der Kl. 1, og havde, inden jeg gik til Ro, været ved Asmild Kloster og seet et deiligt Vinterlandskab, — hos Stiftsprovsten, Hindberg, Conferentsraad Schiønning og Bahnson, og faaet pakket ud, samt kjøbt Papiir og Blæk m. m., som jeg ikke brugte igaar; thi 1) sov jeg til 9½, — 2) kom Confer. Schiønning og gjorde Visit (efterat jeg selv havde rodet noget mere, f. Ex. faaet de to Værelser, som de venlige Gamle havde bestemt mig til Dagligstue og Arbeidsværelse, samlet hyggeligere til eet) — 3) fik jeg Visit af Mad. K., som boer 3 Mile herfra, ikke i Stiftet, — 4) gik jeg en Tur og gjorde Visit hos Kammerherre Brétton, — 5) da jeg havde drukket Thee Kl. 7 og faaet det luunt og skrevet V2 Time, kom Bahnson, med hvem jeg havde det meget hjerteligt til 6) Aftensmads-Tid Kl. 9; da var derinde Rector Olsen, som fulgte ind med mig og gik op og ned ad Gulvet til Kl. 12½. Alle ere venlige imod mig, og jeg kunde gjerne sige hjertelige, naar jeg ikke indtil videre maatte have dette Ord for at betegne mit Forhold til Bahnson. — — Livet her er mig ikke uhyggeligt, uagtet Øllgaards Tilstand er meget sørgelig, mest i enkelte Anfald, hvortil jeg ikke har været Vidne, hvorfor der vaages. — — Jeg kan godt snakke med dem Begge, og hun spøger med s. 10mig som med en gammel Dreng. Bispegaarden gjorde strax det Indtryk paa mig, som er blevet, af en — ikke Præstegaard, men af en gammel, solid Bisperesidents, hvor man nok kan komme til at boe hyggeligt, naar man faaer dens tykke Mure optøede, og dens mange Rum fyldte med sine mange Børn; Intet seer forfaldent ud, — fra Gaarden af er der noget Imponerende. Ligefor mig, mod Vest, har jeg, naar siden Iisgardinerne gaae bort, den deilige østre Ende af Domkirken, hvis Klokke taler med mig hvert Qvarteer. Rundt omkring vil Du finde en Mængde smaa Gyder, gjennem hvilke Du poetisk kan snige Dig ned til Søen og betragte det livlige Landeveisarbeide; kort sagt, Alt svarer godt til vor lille Moders Ord: „Du skal være glad“. Hvad jeg længes mest efter, næst at Tiden skal gaae og I komme, er, at Tiden skal løbe og tage mig med; og hvad jeg glæder mig mest over, næst hvad jeg har længere inde, er min Slobrok og min Fodpose, som ligger under mit Bord. Naar her er varmt, har jeg et yndigt Kammer. — Hils og kys alle, alle Mine!

Eders Broder, Fader og Ven
O. Laub.

Jeg har just nu begyndt min Function med at underskrive en Mængde Breve om Capitels-Taxten.